

UZASADNIENIE

W dniu 15 września 2021 roku około godz. 17:50 Z. N. w towarzystwie swojej partnerki E. K. przyjechał należącym do niej samochodem marki C. (...) o nr rej. (...) do marketu budowlanego (...) przy ul. (...) w B.. Przebywali w nim pomiędzy godz. 17:44 a 18.00. W tym czasie na terenie sklepu przechodzili przez różne działy w tym przez dział m.in. hydrauliczny, narzędzi, budowlany, budowlany zewnętrzny, glazury. Po przejściu przez dział glazury udali się na dział oświetlenie. Na tym dziale Z. N. wziął w rękę z półki lampkę solarną z klipsem(...) (...) (kod (...): (...)). Następnie obwiniony z ww. towarem trzymanym w ręce oraz z towarzyszącą mu kobietą udali się do kasy oraz ustawili w kolejce. Po pewnym czasie oczekiwania jednak, obwiniony nie płacąc za ww. rzecz wyszedł ze sklepu zabierając w ten sposób w celu przywłaszczenia przedmiotową lampkę solarną. Zaraz za nim ze sklepu wyszła również towarzysząca mu E. K.. Na parkingu samochodowym obwiniony odłożył towar do pojazdu, a następnie ww. odjechali.

/dowody: zawiadomienie o ściganiu i ukaranie sprawcy przestępstwa k. 5, opis godzinowy zdarzenia k. 6, wydruk ze strony internetowej przywłaszczonego towaru k. 7, zdjęcia z monitoringu k. 8-12, nagrania z monitoringu - płyta CD z k. 13, protokół oględzin nagrania k. 17-18, notatka urzędowa k. 44, zdjęcia z portalu społecznościowego (...)k. 23-43/

Z. N. ma 63 lata, posiada wykształcenie wyższe, jest radcą prawnym i prowadzi własną kancelarię. Nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W sprzeciwie od wyroku nakazowego z dnia 11.03.2022 roku wyjaśnił, że latem 2021 roku wielokrotnie dokonywał zakupów w sklepie (...) w B., w tym kupował lampy solarne. Po pewnym czasie od zakupu dokonywał wymiany lampki z uwagi na uszkodzony uchwyt – klips. Wtedy też po wejściu do sklepu okazał sprzedawczyni lampkę, którą następnie wymienił na stoisku. Z wymienioną lampką przeszedł koło stanowiska kasowego.

Sąd zważył co następuje:

Zebrany w sprawie materiał dowodowy, a w szczególności nagrania z monitoringu doprowadziły Sąd do wniosku, że obwiniony Z. N. dopuścił się zarzucanego mu czynu.

Rozpoznając przedmiotową sprawę Sąd był w komfortowej sytuacji, albowiem fakt zaboru przedmiotu, którego przywłaszczenie zarzucono obwinionemu został zarejestrowany na monitoringu sklepowym. Tym samym przebieg przedmiotowego przywłaszczenia nie budzi żadnych wątpliwości. Na nagraniach ewidentnie widać jak obwiniony bierze lampkę z półki. Następnie zaś, trzymając ww. towar w ręce podchodzi do linii kas, czeka trochę w kolejce, a po chwili przechodzi obok kasy nie płacąc za niego.

Powyższe nagranie uznać należy, za wiarygodne albowiem nie budzi żadnych wątpliwości i w pełni korespondują z nim wydruki z (...)oraz dane dotyczące właściciela pojazdu, którym poruszał się sprawca oraz towarzysząca mu kobieta.

Twierdzenia podnoszone przez obwinionego w sprzeciwie od wyroku nakazowego z dnia 11 marca 2022 roku zasługują na wiarę tylko w tej części, w której przyznaje, iż wielokrotnie przyjeżdżał do sklepu (...) i robił w nim zakupy. W pozostałym zakresie jego wyjaśnienia są przyjętą przez niego linią obrony. Wyjaśnieniom Z. N. przeczy przede wszystkim to co widać na nagraniach z monitoringu. W żaden sposób nie można się na nich dopatrzeć, aby obwiniony dokonywał wymiany lampki.

Samochód marki C. (...) o nr rej. (...), którym w dniu 15 września 2021 r. przyjechał pod sklep (...) w B. Z. N. należy do E. K. (wpis w dowodzie rejestracyjnym). W piśmie z dnia 04.10.2021 roku skierowanym do Dzielniczowego mł. asp. T. T. z (...) w Ł. E. K. podała, że pojazdem posługuje się jej partner oraz zatrudnieni przez niego pracownicy. Na podstawie zdjęć z profilu w aplikacji (...) rozpoznano obwinionego Z. N..

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd uznał Z. N. za winnego, tego że w dniu 15 września 2021 roku około godziny 17:50 w B., w sklepie (...) przy ul. (...), zabrał w celu przywłaszczenia lampkę solar z klipsem (...) (...) (kod (...): (...)) o wartości 14,99 zł na szkodę (...) w W., tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 119 § 1 kw.

Zgodnie z dyspozycją tego artykułu karze grzywny, ograniczenia wolności albo karze aresztu podlega ten, kto kradnie lub przywłaszcza sobie cudzą rzecz ruchomą, jeżeli jej wartość nie przekracza 500 złotych. Strona podmiotowa wykroczenia z art. 119 § 1 kw obejmuje umyślność o zamiarze bezpośrednim i kierunkowym. Podmiotową cechą kradzieży jest bowiem zabór w celu przywłaszczenia, czyli chęć włączenia skradzionego mienia do majątku sprawcy lub postąpienia z nim jak z własnym, a więc czyn kierunkowy, co wskazuje na zamiar bezpośredni sprawcy (zob. wyrok SN z dnia 29 października 2001 r., III KKN 364/01, Prok. i Pr.-wkł. 2002, nr 3, poz. 14).

Obwiniony niewątpliwie umyślnie i z zamiarem bezpośrednim dokonał zaboru w celu przywłaszczenia wyżej wymienionego artykułu. Ewidentnie przecież najpierw wziął go w rękę, po czym czekał przy kasie żeby za niego zapłacić, a dopiero po chwili wyszedł ze sklepu nie uiszczając ceny. Tym samym nie dokonał zakupu lampki i była ona w dalszym ciągu „cudzą rzeczą”. Wynosząc ją zaś poza teren sklepu zabrał ją w celu przywłaszczenia.

W związku z powyższym Sąd uznał, że czyn obwinionego wypełnia wszystkie znamiona art. 119 § 1 kw.

Sąd wymierzył Z. N. grzywnę w wysokości 300 zł według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu i biorąc pod uwagę cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranego mając na względzie w szczególności rodzaj i rozmiar szkody wyrządzonej wykroczeniem, stopień winy, pobudki, sposób działania, stosunek do pokrzywdzonego, jak również właściwości, warunki osobiste i majątkowe sprawcy, jego stosunki rodzinne, sposób życia przed popełnieniem i zachowanie się po popełnieniu wykroczenia.

Na korzyść obwinionego Sąd poczytał mu okoliczność, iż prowadzi ustabilizowany i nienaganny tryb życia. Z racji jednak wykonywanego zawodu radcy prawnego i świadomości prawnej Z. N. stopień jego winy należy ocenić jako znaczący.

Na podstawie art. 119 § 4 kw, aby zadośćuczynić interesom pokrzywdzonego podmiotu, a sprawcy wykazać konieczność ponoszenia wszelkich konsekwencji naruszenia prawa, orzeczono wobec Z. N. obowiązek zapłaty równowartości skradzionego mienia w wysokości 14,99 zł.

W oparciu o art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw oraz art. 616 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 z późn. zm.) oraz na podstawie art. 118 § 1 i 2 kpw Sąd wymierzył obwinionemu opłatę w kwocie 30 zł oraz sądził od niego kwotę 120 zł tytułem zryczałtowanych wydatków poniesionych w sprawie.